

hvorfor skulde der knytte sig en større Skam til denne end f. Ex. til Krumslutning og Jængsel paa Vand og Brød, til hvilken sidste der bitterlig knytter sig stor Skam. Deri har det ærede Medlem fra Ribe (Bust) Ret. Jeg tror derfor, at man maa se lidt alvorlig paa de Forhold, men jeg gjør gjentagende opmærksom paa, at Vædringsforslaget under Nr. 6 trænger til Vædringer i høi Grad af en betryggende Bestaffenhed for dem, som der kunde være Tale om at underkaste en saadan Straf. Jeg skal dernæst tillade mig at sige et Par Ord om den ogsaa saa meget omtalte Hilsenparagraf. Det er blevet sagt om § 121, saaledes som den nu staar, at den Omstændighed, at en Soldat ikke er pligtig til at hilse sin Overordnede, naar denne er civil, kan blive benyttet af Soldaten til at vise Uforskamethed mod sin Overordnede ved, at han ser paa ham paa en uforkammet Maade. Jeg vil indrømme, at noget Saadant kan tænkes, men jeg tror tillige, at det ved Siden deraf bør siges, at det vistnok kun i meget ringe Grad og i meget saa Lilsælde er at befrygte. Det er ikke længe siden, at jeg havde Leilighed til under en Bidneførsel her for Retten at faae et Indblik i nogle af disse militære Forhold. Jeg nævner dette kun ganske i Forbigaaende; hvilken Bidneførsel det er, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg vil kun sige, at jeg modtog der det Indtryk, at den Foresatte, som vil ramme den Underordnede, fordi han tror sig fornærmeth af ham, har store og mange Midler dertil, saaledes at det skal være vanskeligt for den Underordnede at undgaa den Bredde, som næres imod ham. Det er endogsaa blevet mig sagt, at selv for den sfinkeste Soldat vil det være umuligt at undgaa Straf, dersom han har en Foresat, der netop lægger an paa at ville have ham straffet. Jeg vil nu sætte det Lilsælde, at en Soldat virkelig skulde se uforkammet paa en Officer, han kjendte, saa vil sikkert Officeren og hans Kammerater have saa mange Midler til at ramme den Soldat, at Lyften til noget Lignende vistnok skulde være betaget ham for Fremtiden, og at heller ikke Andre skulle faae Lyft dertil. Derimod tror jeg, at Bestemmelsen, saaledes som den staar i § 121, indeholder en stor og væsentlig Lettelse for Soldaten, naar han skal gjøre Brug af sin Fritid, og det er kun fra dette Synspunkt, jeg ser den. Lør jeg maatte vælge et ganske nærliggende Exempel. Man ser meget ofte Søndag Eftermiddag og andre Tider, hvor der færdes mange Mennesker i Frederiksberg Have, ogsaa Soldater spabjere der, mange Gange med deres Kjøresten under Armen. Skal nu en saadan Soldat lade Dinene gaa rundt til alle Sider mellem alle Mennesker for at passe paa, om der ikke mellem de civilklædte Personer

skulde være en Officer, han skulde kjende, forekommer det mig, at denne Soldat slet ikke kan bestille Andet. Han kan ikke paa nogen Maade have sin Opmærksomhed henvendt paa nogen anden Ting, og han kan heller ikke komme til at vise sin Kjøreste den fornødne Opmærksomhed. Det er jo ikke nok ifølge Paragrafen, saaledes som den er foreslaaet forandret ved Vædringsforslaget, at han paaskyder og siger, jeg har ikke set den vedkommende Officer. Nei, der staar: den, som forsætlig eller af Mangel paa pligtsskyldig Agt- paa gi venhed undlader osv. Han skulde have set ham. Det er ikke nok, at han siger, jeg har ikke set ham. Han saae ham nu engang ikke, men han skulde have set ham. Jeg tror altjaa virkelig ikke, at der kan være nogen Fare i nogen Maade ved at lade § 121 staa, som den staar, og at det vilde være en stor Lettelse for den Menige, fordi han ikke behøver at bruge sine Dine saa stærkt og have sin Opmærksomhed henvendt paa alle Mennesker, der gaa forbi, saa at han i Grunden ikke kan tænke paa noget Andet. Den ærede Marineminister syntes i sit Foredrag i Formiddags at antyde, at Vædringsforslaget til § 121 var ligesom en conditio sine qua non for at modtage Loven. Det er mig virkelig umuligt at tro, at det tilsidst skulde vise sig at forholde sig saaledes. — Jeg har endnu kun tilbage at omtale Vædringsforslaget til § 200. Om jeg har foreslaaet de ærede Forslagsstillere ret, er det indrømmeth af dem, at der i deres Vædringsforslag er indkommet en Ungstigtighed, som trænger til at rettes. Jeg skal altjaa ikke videre opholde mig ved det; hvad de ærede Forslagsstillere have ment, ser man jo tydeligt af deres Motiver. Det, de ville, kan ikke misforstaaes; det er det, at til arbitrær Straf, som kan ifindes, maa Vand- og Brødstraffen ikke henhøre, eller med andre Ord Vand- og Brødstraffen maa ikke idømmes arbitrært. Jeg har, som det vil fremgaa af, hvad jeg tidligere har ytret under dette Foredrag, saa overordenlig meget imod Vand- og Brødstraf og anser den, for at benytte et Udtryk, som jeg ellers ikke vilde have benyttet, men som er brugt i Betænkningen, for saa hundst og uværdig, at jeg er fuldkommen enig med de ærede Forslagsstillere i, at det vil være urigtigt at lade en saadan Straf idømmes arbitrært. En Straf som Vand og Brød, hvortil der, som bemærket i Betænkningen, knyttes i den almindelige Mening den Forudsetning, at den sættes en Plei paa Vedkommendes Væ — en Straf af denne Bestaffenhed bør efter min Mening ikke saaledes uden videre arbitrært kunne dikteres, og jeg tror heller ikke, at det er fornødent. Jeg havde Lyft ligeoverfor det ærede Medlem for Aalborg (S. Steffenen) lidt at forsvare det ærede Mindretals Ytringer i Betænkningen, naar det